

Róm 8. fejezet, folytatás (28-39)

A predestináció

28Tudjuk, hogy az Istent szeretők *számára minden együtt munkálkodik a jóra*, azoknak, akik az ő végzése értelmében meghívást kaptak, ~~hogy szentek legyenek~~. 29Mert akiket *előre* ismert, azokat *előre el is rendelte arra*, hogy hasonlók legyenek Fia képmásához, s így ő elsősülött legyen a sok testvér között. 30Akiiket pedig *előre* elrendelt, azokat meg is hívta; és akiket meghívott, azokat megigazultakká is tette; akiket pedig megigazultakká tett, azokat meg is dicsőítette.

31Mit mondjunk tehát mindezek után? Ha Isten velünk, ki ellenünk? 32Ő, aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem odaadta értünk, mindnyájunkért, *hogyne* ajándékozna vele együtt mindent nekünk? 33Ki lenne vádlója Isten választottjainak? Talán Isten, aki a megigazulást adja? 34Ki lenne hát az, aki kárhoztat? Talán Krisztus Jézus, aki meghalt, mi több, fel is támadt, Isten jobbán van, és közben is jár értünk?

35Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság vagy szorongatás? Üldözés, éhség, mezítelenség, veszedelem, vagy kard? 36Amint írva van:

»Miattad gyilkolnak minket naphosszat,

olybá vesznek, mint a leölésre szánt juhokat«. (Zsolt 44,23) 37De mindezekon győzedelmeskedünk azáltal, aki szeret minket. 38Abban ugyanis biztos vagyok, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem jövődők, sem erők, 39sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat minket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.